

*Maskija
Juliet*

TERI WILSON

Teri Wilson
Unmasking Juliet
2014

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Tiiu Sulsenberg
Korrektor Inna Viires

© 2014 by Teri Wilson
© 2015 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M08298915
ISBN 978-9949-25-799-7

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

Kallis lugeja!

Suur tänu, et loed seda raamatut, mis on üks mu ümberjutustusi klassikalistest armastuslugudest. Miks ma valisin inspireerivate lugude hulgast just „Romeo ja Julia”? Ma tahtsin kinkida armastajatele õnneliku lõpu, mille nad olid ära teeninud. Hingelt romantikuna olen ma alati igatsenud, et see Shakespeare'i armastuslugu lõpeks hästi.

Kas tahaksid teada üht saladust? Kolledžis sain vaid A-sid ja B-sid, ent kahe erandiga. Esimese C sain matemaatikas, teise aga Shakespeare'i tundmise eest. Taevakene! Palun ära mu toimetajale seda ütle.

Ma jumaldan Shakespeare'i, olen alati jumaldanud. Kolledžis õppisin ta loomingut viimasel semestril ja ilmselt olin läbi põlenud. Nüüd on mul võimalus oma pattu lunastada. Selle raamatu kallal töötades armusin Laulikusse veel rohkem kui varem. Ma võiksin nüüd „Romeot ja Juliat” une pealt tsiteerida.

Ma loodan, et ka sina armud sellesse ajatusse loosse. Ma olen lisanud nalju ja uusi tegevuskäike. Siin on kaks võrratut koera, veini ja šokolaadi rohkem, kui keegi võiks iganes tahta. Ent meeoleolu on sama kui algupärases loos ja Shakespeare'i austaja leiab siit varjatud saladusi. See on nagu pühademunade otsimine aias!

Head lugemist!

Teri Wilson

Laulikule, poeedile.
Tänuga ilu ja inspiratsiooni eest.

„Ning talvel sulatab mu pisar lume,
et kestev kevad püsiks sinu näol.”

William Shakespeare
„*Titus Andronicus*”, 3. vaatus, 1. stseen.

---

* Tõlk Georg Meri

„Arm, see on suits,
mis tõuseb üles ohkeis.”

William Shakespeare
„*Romeo ja Julia*”, 1. vaatus, 1. stseen

---

* Tõlk Georg Meri

1

Ta elas suudlusega...

Kui Mezzanottedele iga-aastane maskiball, seekord kümnend, oli poole peal, tekkis Juliet Arabellal võitmatu soov sealt põgeneda. Mida rohkem ta mõtles sellele, mis oli peole sõites limusiinis ilmsiks tulnud, seda raskem oli tal hingata. Mida ta siin üldse tegi? Ta ei kuulunud siia, nende inimeste hulka.

Enamik külalisi, kes suures ballisaalis ringi sõelused, näod Veneetsia maskide taga peidus, oleks olnud vapustatud teadmisesest, et tema seal viibis. Ta oli arvanud, et tunneb end George'i kõrval turvaliselt, ent oli kahjuks eksinud. Ta kahtles, kas saab selle mehe seltskonnas veel kunagi end mugavalt tunda. Ja ta polnud hetkekski unustanud teemantidega sõrmust oma ridiküüsis.

Mitte mingil juhul ei kavatsenud ta seda endale jätta. Olenemata sellest, mida George'il või ta enda vanematel selle kohta öelda on. Ta oli kahekümne kaheksa aastane

naine. Ta võis ise otsustada, kellega abiellub. Olgugi, et ta armastas oma perekonna šokolaadipoekest, armastas ta tuua külastajate nägudele naeratuse oma eriliste maiustustega, armastas valada paksu koort kuumale sulanud šokolaadile, nii et sellest sai täiuslik läikiv täidis, ei saanud ta selle heaks kõike ohverdada. Ta ei tee seda. George polnud mees, kes oleks talle sobinud. Ja kindlasti mitte pärast tänast õhtut.

Ta pööras oma läikivatel kõrgetel kontsadel ringi ja kiirustas ukse juurde. George oli süvenenud vestlusse kellegagi, keda Juliet ei tundnud, aga naine ei kaotanud enam aega, et ballisaalist minema pääseda, enne kui mees ta põgenemist märkab. Ta hoidis hinge kinni ja hingas sisse alles siis, kui oli avanud raske tammepuust ukse, mis viis väliterrassile. Vabadusse, olgugi et ajutisse.

Öises õhus oli jahedust ning karge tuul näpistas ta paljaid õlgu. Talle meenus, et oli kusagilt lugenud, et Napa org on oma külmade ööde tõttu viinamarjakasvatuseks ideaalne koht. Ta pilk liikus kiviterrassi taga paistvate viinapuude täiuslikult sümmeetrilistele ridadele mäeküljel. Viinapuude lehed lipendasid tuules raskete punaste ja lillade viljade kohal.

Oli nii vaikne, nii rahulik. Suur kontrast võrreldes saaliga, mis oli tulvil tantsu ja jutuvada. Julieti süda ei peksnud enam. Ta pea läks selgemaks ja ta suutis jälle rahulikult hingata. Ta tõmbas kopsud täis küpsete viinamarjade magusat lõhna.

Ta selja taga avanes ballisaali uks ning muusika- ja naerulaine paiskus välja terrassile. Juliet polnud valmis tagasi minema. Veel mitte. Ja kindlasti ei tahtnud ta hakata

arendama mõne peolisega pealiskaudset vestlust. Niisiis tippis ta kikivarvul üle siledate põrandaplaatide laiale kivitrepile, mis spiraalina allapoole keerdus, eemale majast.

Trepiastmed hargnesid lehvikukujuliselt ja muutusid laiemaks, ning Juliet jõudis teisele väikesele terrassile. Tal oli tunne, et oli läinud kuhugi, kus ta tegelikult poleks pidanud olema. Terrassil õhkus intiimsust, võib-olla seetõttu, et seal polnud midagi muud peale kahe väikese tooli ja kohvilaua, millel asetsesid kaks pooltühja punase veini klaasi.

Ta peaks lahkuma. Need, kelle vein see on, tulevad ilmselt tagasi ega rõõmusta teda sealt eest leides. Kui nad ta ära tunnevad, siis süüdistavad nad teda ilmselt luuramises. Või milleski veel hullemas. Mitte et ta neid selles süüdistaks.

Ta pööras ringi kindla kavatsusega peole tagasi minna, mis praegu tundus kahest halvast parem. Aga terrassi taga avanev vaade peatas ta. Päevalilled, mida ta oli vaid põgusalt märganud, kui limusiin viinapuuaija juurde jõudis, olid just sealsamas, nii lähedal, et neid võis puudutada. Ta astus kõhklevalt sammu, sirutas käe ja silitas sõrmetega paksu rohelist vart. See oli puudutades pehme, kaetud õrna valge karvaga, mis meenutas talle ta koera Cocoa sametiselt pehmet kõrva. Nii lähedalt olid need lilled veelgi võrratumad, kui ta oli kujutlenud. Paksud kuldsed õied kõrgusid üle ta pea ja ühel meeletul hetkel oli Julietil tahtmine kingad jalast võtta ja lillede vahele kaduda.

Miks mitte? George ei oskaks teda siit ilmaski otsida.

Juliet võttis kingad jalast ja astus põrandaplaatidelt jahedale niiskele maapinnale. Ta judises, aga ei mõelnud

tagasi pöörduda. Mitte hetkekski. Ta võttis kätega enda ümbert kinni ja astus veel ühe sammu. See oli küll pöörane, aga paljajalu ballikleidis mullal tatsates tundis Juliet end kuidagi paremini. Tuimus, mis selle kohutava autosõidu ajal oli tema üle võimust võtnud, hakkas kaduma. Ta tundis end jälle elusana. Peaaegu.

Ta lükkas kõrvale lehe, mis oli sama suur kui ta peopesa, ja astus läbi päevalillede rea. Julieti varbad vajusid sügavamale mulda ja ta leidis end keset viinapuuväate. Need olid viinamarjadest rasked. Suured kobarad rippusid ta vöö kõrgusel, nii sügavlillad, et paistsid hämaruses peaaegu mustadena. Ja need lõhnasid jumalikult. Ta sulges silmad ja hingas sügavalt sisse nende joovastavat lõhna.

„Pögenemine peolt, ma pakun?”

Juliet avas silmad. Esimesel hetkel sattus ta paanikasse ja arvas, et näeb viirastust. Kas südamevalu võib inimese hulluks ajada? Sest üks maskis mees seisis viinapuude keskel.

Siis tuli Julietile meelde – ta oli ju maskiballil.

„Midagi sinnapoole.” Naise hää l värises kergelt šokist, et ta oli avastatud. Ta hingas veel kord sügavalt sisse, seekord enda rahustamiseks. Miks ta nii närvis oli? Ta ei näinud mehe nägu, mees ei näinud tema oma samuti. Ta heitis võõrale oma maski tagant pilgu. „Ja teie?”

Mees kordas ta sõnu. „Midagi sinnapoole.”

Raskete laugudega silmad jälgisid Julieti hõbedasest satiinist maski tagant. Need silmad olid sinised. Ehmatavalt. Juliet suunas pilgu allapoole ja silmitses mehe smokingit, targeldatud valget särki, mille ülemine nööp oli lahti. Ja lips, mis oli võrgutavalt lõdvaks lastud, oli täpselt sama-sugust sinist tooni kui silmad.